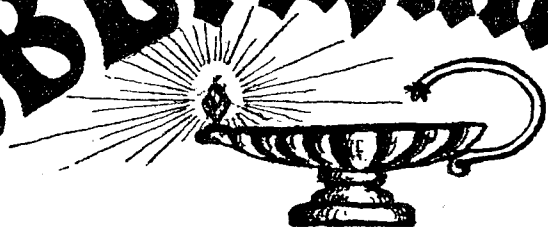

СВЪТЪЛНИКЪ

Год. II.

Излиза периодично

1936 г.

Броя 1 лв.

Брой 4.

Езикът на цветята.

Разгледайте полските кръмове какъ растатъ...

Мат. 6, 28.

Следъ студената зима голитъ хълми и чернитъ угари сж покрити отново съ буйна зеленина. Хиляди чудни цветя пжстрятъ ливадитъ и се гушатъ изъ горскитъ храсталакъ. Но кой ли вижда днесъ цветята! Човѣкътъ е така погълнатъ отъ грижата за хлѣба, та като не ли е забравилъ да се радва на красотата. Това обаче не бива да бжде така. Въ великата проповѣдь на планината Христосъ отправя апелъ къмъ цѣлиятъ свѣтъ да вдигне очи и да се вгледа въ цветята, да се изтрѣгне отъ кошмара на грижата и поне за мигъ да хвърли погледъ върху красотата съ която Твореца така щедро е облѣкалъ свѣта. Има нѣщо много велико и дълбоко въ езика на цветята. Било е време, когато ние сме го познавали. Презъ днитъ на детско безгрижие ние сме надничали въ роснитъ чашки на хиляди цветя и съ възтѣргъ и опиянение сме се радвали на дивнитъ имъ чаръ. Днесъ езика на цветята е забравенъ защото духътъ е смутенъ, красотата е изчезнала отъ нашето съществуване, ние не я чакаме, не я очигадеме. Горе главитъ! Живота, който ние си създаваме е мраченъ и суровъ, но вижте, вижте колко хармония, колко красота има въ цветята, цветята които ние не създаваме но на които никой не ни пречи да се радваме.

Вижте лилитъ!... и неволно задъ

тѣхъ ние ще откриемъ великитъ Създателъ. Ще си спомнимъ за неговата красота, за неговата благостъ, за неговото величие. Езикътъ на цветята повтаря безъ спиръ отъ заранъ до вечеръ величествениятъ химнъ за Бога.

Каква грижа, какво майстойство, какво разнообразие въ всѣки цвѣтъ, въ всѣки стрѣкъ. Въ приоблачни висоти ухае съ неженъ мирисъ еделвайсъ а долу въ долината пжстрятъ килимъ свидетелствува за неизчерпаемата творческа мощъ на Предвечиятъ. И наистина, какво сж творенията на човѣка предъ нежниятъ цвѣтъ на природата. Каква мекоата въ багритъ, какви нюанси въ аромата! И колко груби, недодѣлани, първични сж нашитъ творения! Вижте, вижте безбрежната красота съ която Твореца ни е надарилъ! Вслушайте се въ шепота на цветята и чуйте разказа за великитъ Богъ, който се грижи за малкиятъ цвѣтъ, който го пои, който го облива съ слънце, който разтваря нежната му чашка за да ухае и да каже на насъ бѣднитъ и изтерзани хора, че Той бди и надъ насъ.

Ние сме нещастни, ние страдаме и чезнемъ, защото не се оставаме на грижитъ на Бога. Ние търсимъ спасение въ сами себе си, ние рушимъ хармонията въ и около насъ защото затваряме очитъ си предъ вечната хармония, защото сме загубили вкусъ къмъ красотата. Цветята приематъ всичко отъ всевечната десница и цвѣтятъ за слава на Бога, затова сж красиви. Ние отричаме Бога, очакваме всичко отъ себе си, жи-

вѣмъ за себе си и затова грижата ни убива. Живей за красотата, за другиятъ, за Бога, ето съкровенната тайна, която цвѣтята ни напевайтъ, ето основата на вечната хармония и щастие. Ти, драги читателю виждашъ ли красотата около себе си? Красивъ ли е живота ти? Ако не, тогава остави слънцето на правдата да озари жизнената ти пж-тека и росата на Божие то милосердие да те напои, тогава и ти ще разтворишъ своята чашка и ще ухаеши, както цвѣтята!

Повече любовъ.

Единъ господинъ седѣлъ въ трамвая и чулъ какъ една дама помолила кондуктора да ѝ събщи когато стигатъ до известна улица, понеже искала да слезе тамъ. Кондукторътъ обаче забравилъ и госпожата трѣбвало да слезе на следната спирка и да се връща. Тя не се въздържала и го нагрубила много. Когато сиѣзла единъ другъ господинъ казалъ: „И тая си я бива, наистина много Ви нагруби.“ Една сълза блѣснала въ очитъ на кондукторътъ когато отговорилъ: „Тя не знае че жена ми лежи на смъртно легло, и че като свърша рейса си сигурно ще получа известие за смъртъта ѝ. Презъ цѣлата тая седмица едва ли съмъ спалъ единъ часъ, но семейството ми има нужда отъ пари и азъ трѣбва да си върша работата. Дамата разбира се не знаеше това, иначе не би ме нагрубила така.“ — Всѣки има своитѣ грижи и своята болка и колко много любовъ и внимание сж необходими за да не разбиемъ сърдцето на ближния си!

„Развалени автомати“.

На гарата въ Х. имало единъ автоматъ за шоколадъ. Единъ пжтникъ пусналъ въ отворието единъ левъ но за негово голѣмо неудоволствие автоматътъ не пушалъ шоколадъ. Пжтникътъ натискалъ всички копчета, обикалялъ го отъ всѣкъде, Разтърсвалъ го, но всичко напразно. Ядосанъ, той се канѣлъ вече да вдига скандалъ и да търси оня, който е поста-

вилъ развалени автомати по гаритѣ, но въ това време погледа му попадналъ върху единъ надписъ, който гласѣлъ че въ автомата трѣбва да се пуснатъ две монети по единъ левъ. Следъ като пусналъ още единъ левъ шоколада веднага се появилъ. Не приличае ли ние често на тоя пжтникъ. Ние обвиняваме цѣлиятъ свѣтъ, обвиняваме Бога дори, че не ни дава достатъчно щастие и радостъ въ живота. Готови сме да водимъ споръ и да сждимъ обществото и религията, а даваме само единъ левъ. Сѣмъ оскѣдно а се караме за богата жертва. Не винаги автоматитѣ сж криви, но често ние не виждаме и не искаме да разберемъ истината, че който сѣе щедро, щедро ще и да пожъне.

Въ последния часъ.

Въ една странична стая играело едно малко момиченце, което посещавало нѣдълното училище, когато въ кѣщи внесли чичо му, който внезапно се разболѣлъ. Привлечена отъ шумътъ малката надникнала въ стаята и доловила какъ близкитѣ си шепнѣли за лошото положение на болниятъ. Тя ги дочакала да си излѣзатъ и следъ това тихо се доближила до леглото, допрѣла бузичката си до лицето на чичо си и му шепнала: „Чичо хвърли грѣхове твои си на Исуса, Божиятъ Агнецъ!“

Малката отишла пакъ така тихо при куклитѣ си и никому нищо не казала. Страданията на чичото били голѣми, но нежниятъ гласъ на детето засегналъ сърдцето му и той се разплакалъ. Цѣла нощъ той се молилъ за прошка и милостъ за грѣхове твои си. На зараньта малката издебнала благоприятенъ моментъ и пакъ се вмѣкнала при чичо си. Съ голѣма нежностъ тя отново се доближила до него и го попитала: „Чичо Стефано, направи ми, каквото ти казахъ?“ — „Да“, отговорилъ той, „направихъ и слава на Бога че той ми прости!“ Малко преди да почине, той се молилъ за това мило „Ангелче“, което му показало пжния кѣмъ Бога и тихо отминало.

Християнство отъ Христосъ.

Ценна рецепта.

Единъ баша питалъ момченцето си, какво би желало той да му купи за коледа. „Конь“, отговорилъ малкиятъ. „Искашъ ли да бжде дървенъ?“ — „Не!“ „Отъ картонъ?“ — „Не.“ — „Отъ ламина?“ — „Не.“ — „Тогава какъвъ конь искашъ?“ — „Конь отъ конь“, отговорилъ малкиятъ хитрецъ, като ималъ предвидъ единъ живъ, истински конь.

Ние сѣщо така не се нуждаемъ отъ едно християнство отъ дърво и картонъ, ние се нуждаемъ отъ християнство изпълнено отъ самиятъ Христосъ—живо и истинско християнство. Едно християнство, което е сила въ нашиятъ личенъ животъ, сила, която прави отъ стариятъ, завистливиятъ, злиятъ и грѣшниятъ човѣкъ единъ новъ човѣкъ чието сърдце е пълно съ миръ и чиста радость. Всѣкаво друго християнство е безполезна играчка. Ние цѣнимъ машинитѣ споредъ ползата, която принасятъ. Нека така ценимъ и християнството. Християнство, което не ни преобразява духовно, не е никакво християнство.

Единство.

На масата въ единъ голѣмъ курортенъ хотелъ седѣли само двама души, които не се засрамили, преди да почнатъ да се хранятъ, да наведатъ глави и да благодарятъ, макаръ че наоколо се движѣли най-различни хора. Единътъ отъ тѣхъ билъ католишки патеръ съ вече побѣлели коси а другиятъ студентъ по евангелско богословие. Следъ обѣда патера поздравилъ студента като съмишленикъ, понеже той забелѣзалъ молитвата на студента преди ядене. Следъ една дълга разходка тия двама души се опознали, и разговорътъ имъ билъ така увлекателенъ, че вече се стъмнило и звездитѣ се показвали на небосвода. Разчувстванъ свещеника прегърналъ младиятъ си сплтникъ, бждещъ евангелски пасторъ, и му казалъ: „Драгий мой младъ приятелю, на земята сме раздѣлени отъ църковнитѣ стени, но погледнете нагоре къмъ звездниятъ ширъ и не забравяйте че той стои много по-високо отъ тия стени, и че подъ него ни сме едно.

За да запазишъ цвѣта на лицето си—бжди умѣренъ; за да запазишъ ржцетѣ чисти — бжди честенъ; ако искашъ да е приятенъ гласътъ ти — казвай истината; петна се отстраняватъ чрезъ покаяние и вѣра въ Христѣ; ако искашъ трайно облѣкло — имай повече любовь; противъ всѣкакви неприятности употреби една смесъ отъ горното, като прибавишъ смирение.

Мощъ

Кралъ Канутъ, господаръ на Дания и Англия, единъ отъ най-силнитѣ владѣтели на времето си, билъ много скроменъ въпреки своята мжественостъ и властъ. Когато еднажъ неговитѣ придворни го величаели като полубогъ той ги завелъ на брѣга на морето, накаралъ ги докато трае отливътъ да построятъ единъ тронъ на брѣга и облеченъ въ царственитѣ си одежди и съ скиптеръ въ ржка се качилъ на него, Когато приливътъ започналъ тогава той се провикналъ съ грѣмовитѣ гласъ срещу идващитѣ вълни: „Назадъ, несмейте да намокритѣ краката ми!“ Но вълнитѣ съ шумъ се разбили въ брѣга и кралътъ трѣбвало веднага да слѣзе отъ трона. „Виждате ли какъвъ богъ съмъ азъ и колко е голѣма моята властъ.“ казалъ кралъ Канутъ на засраменитѣ дворцови ласкатели.

Два ангела.

Една притча казва: Богъ изпратилъ еднажъ два ангела на земята; единиятъ отъ тѣхъ трѣбвало да събере всички молитви въ които хората искали нѣщо отъ Бога, а другиятъ трѣбвало да събере всички благодарственни молитви. Скоро следъ това ангелитѣ се завърнали. Първиятъ билъ натоваренъ съ толкова много молитви, та едва носилъ товарътъ си. Вториятъ носѣлъ подъ мишницата си свити въ една кърпичка само нѣколко молитви и билъ много натъженъ. Малко благодарностъ имало на земята!

Абонам. на Свѣтилникъ е 10 лв год.

Една стара легенда.

Една легенда разказва следното: Смъртта дошла еднажъ при единъ човѣкъ за да го вземе, но по настояването му го оставила, съ уговорка, че ще дойде пакъ следъ като го предупреди три пѣти. Минали години. Най-сетне смъртта отново се явила. Изненаданъ човѣкътъ твърдѣлъ че не билъ получавалъ никакво предупреждение. Смъртта отговорила: „Очитъ ти отслабнаха, косата ти побелѣ, грѣбнакътъ ти се изкриви: Това бѣха моитѣ три предупреждения. Сега азъ съмъ тукъ и нѣма вече връщане.“ Така става съ много хора; Богъ ги предупреждава но тѣ не хаятъ и пропильватъ живота си.

Единъ надписъ.

Надъ вратата на една францисканска църква край Флоренция сж написани думитѣ: Единъ, единственъ Богъ! Ако той ми е врагъ, кой ще ме спаси? — Една, единичка душа! Ако я загубя, какво ми остава!?

Силни думи, дваждъ по-силни чрезъ тяхната кжсота. Цѣлъ свѣтъ отъ сериозни мисли се крие въ тяхъ. Който не е съ Бога е противъ Бога, и Богъ е противъ него.

Доказателства.

При единъ диспутъ съ свободомислящи, единъ пастиръ предложилъ на противниците си, като доказателство за солидността на тезата си дветѣ страни да доведатъ по 12 души, които дължатъ издигането и положението си на идеитѣ си. Свободомислящитѣ трѣбвало да доведатъ 12 мъже, които благодарение ученията на атеизма сж били освободени отъ порочнитѣ си навици и сж станали щастливи, примѣрни и съвестни бащи. Пастирътъ отъ своя страна се задължилъ да доведе сжщо така 12 мъже, които благодарение учението на Христа сж сж претърпѣли горната промѣна въ живота си. Предложението било разбира се отхвърлено, но то поставило въпроса върху единственната и най-права база

за обсъждане. Всѣки човѣкъ има нуждъ отъ една основна духовна, вътрешна и положителна промѣна.

Спасениятъ художникъ

Въ единъ хубавъ следобѣдъ единъ художникъ седѣлъ върху една обрасла водорасли скала на морския брѣгъ и рисувалъ. Слънцето било на залѣзъ и разкривало предъ неговиятъ взоръ омайната гледка на позлатени облаци и разбавщи се въ хиляди огнени капки вълни. Той билъ толкова погълнатъ отъ работата си че не забелѣзвалъ какъ приливътъ вече почвалъ и вълнитѣ вече огръщали скалата. Единъ неговъ приятелъ виждайки опасността се провикналъ: О брѣга, но рева на вълнитѣ заглуши гласътъ му. Трѣбвало да се търси друго срѣдство. Тогава приятелътъ взелъ единъ камъкъ прицелилъ се добре, хвърлилъ го, пробилъ платното и съборилъ статуята въ морето. Ядосаниятъ художникъ скочилъ и веднага схваналъ опасността. Той не намиралъ думи да благодари приятелътъ си за услугата, която направилъ.

Ето начина по който Богъ възпитава хората. Колко често той трѣбва да разваля нѣкой нашъ любимъ планъ, да унищожи нѣкоя хубава надежда, да ни сполетѣ нѣкой работа въ която сме вложили сили и време — и всичко това за да ни спаси отъ приливътъ на злото и грѣха. Блаженъ, който може да познае работата Му и да се остави да бжде спасенъ на време.

ВЪ ЕВАНГЕЛСКАТА ЦЪРКВА

Драгоманъ 4

има следнитѣ служби:

Недѣля 10 ч. сутр.

Богослужение съ проповѣдъ

11 часа — Недѣлно училище

3 ч. сл. пл. — Младежко събрание

8 ч. веч. Богослужение съ проповѣдъ

Четвъртъкъ 8 ч. веч.

Молитвено събрание

Входъ свободенъ.

Отгов. редакторъ П-ръ Г. Д. Сивриевъ
ул. „Ал. Васивевъ“ 6

Печатница „Изгрѣвъ“—Варна.